

Sygn. akt II Ca 969/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

Sędzia Sądu Okręgowego Tomasz Lebowa

Protokolant Sekretarz sądowy Małgorzata Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z wniosku Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) z

ograniczoną odpowiedzialnością w C.

z udziałem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Miasta

Stołecznego W. - Dariusza Dynowskiego, (...) z ograniczoną

odpowiedzialnością w W., A. (...) z ograniczoną

odpowiedzialnością w K., Z. S., A. A.,

B. S. i (...) S. A. w W.

o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego

na skutek apelacji uczestnika - (...) Spółki Akcyjnej w W. od

postanowienia Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 4 lipca 2013 roku, w

sprawie I Ns 496/13

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

a) oddalić wniosek o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego,

b) oddalić wniosek (...) Spółki Akcyjnej w W. o zasądzenie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., Z.

S., A. A. i B. S. kosztów postępowania;

II. oddalić wniosek (...) Spółki Akcyjnej w W. o zasądzenie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., Z. S., A. A. i B. S. kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 969/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w Chełmie postanowił zezwolić Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 437162,82 zł, jako części należności tytułem zapłaty za nabyty przez wnioskodawcę Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w C. od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. miał węglowy, w ramach umowy z dnia 21 stycznia 2013 roku (nr umowy (...)), z zastrzeżeniem, że wydanie przedmiotu świadczenia złożonego do depozytu może nastąpić po przedstawieniu prawomocnego orzeczenia sądu w przedmiocie zasądzenia świadczenia od wnioskodawcy lub prawomocnego orzeczenia sądu w przedmiocie ustalenia istnienia wierzytelności w stosunku do wnioskodawcy.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 21 stycznia 2013 roku Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę nr (...), w ramach której (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. sprzedało Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) miał węglowy, wystawiając faktury VAT (...) na łączną kwotę 437162,82 zł.

Sąd ustalił, że pismem z dnia 12 lutego 2013 roku, doręczonym Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C. w dniu 19 lutego 2013 roku, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla miasta stołecznego W. Dariusz Dynowski zawiadomił o dokonaniu zajęcia wierzytelności należnej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w sprawie Km 1996/11, zobowiązując do nieuiszczania dłużnikowi należnego świadczenia i złożenia go na rachunek komornika.

Sąd ustalił, że w pismach z dnia 13 lutego 2013 roku, które wpłynęły do Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) w C. w dniu 22 lutego 2013 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wezwała w oparciu o art. 509 k.c. do zapłaty należności z tytułu faktur VAT (...) bezpośrednio na rzecz wierzycieli Spółki:

- (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. – 8568,55 zł,
- Z. S. – 42764,05 zł,
- A. A. – 384113,26 zł,
- B. S. – 1716,96 zł,

prosząc o potraktowanie oświadczeń woli jako polecenia płatniczego.

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z dnia 28 lutego 2013 roku Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. wezwała (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do przedłożenia umów cesji, wobec zaistniałych wątpliwości do treści i skuteczności tych umów. Umowy cesji wierzytelności datowane na dzień 6, 7 i 9 lutego 2013 roku, zawarte z poszczególnymi wierzycielami (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., w § 5 umowy przewidywały działania na wypadek „braku płatności ze strony (...) w C. zleconego przez cedenta poleceniem płatniczym z dnia 13 lutego 2013 r.”, w § 3 wskazując, że przedmiotem cesji jest „obowiązek zapłaty przez odbiorcę (...) w C. ceny/należności za usługi transportu węgla wykonanego przez cesjonariusza a sprzedanego ww przedsiębiorstwu przez cedenta, przy czym kwota cedowanej wierzytelności będzie równa kwocie należnej cesjonariuszowi na usługę transportu węgla”.

Sąd ustalił, że w toku postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego dla miasta stołecznego W. – Dariusza Dynowskiego w okresie kwietnia – czerwca 2013 roku dokonano zajęć wierzytelności przysługujących (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wobec Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz wierzycieli: (...) Spółki Akcyjnej w W., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w W., Rafinerii (...) Spółki Akcyjnej w T., Skarbu Państwa – Lasy Państwowe Nadleśnictwo S., Politechniki (...), (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P., (...) Ochrona Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Sąd Rejonowy uznał, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione ustawowe przesłanki uzasadniające złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego:

- przedmiot świadczenia wynika ze stosunku zobowiązaniowego łączącego dłużnika z wierzycielem – jest to cena sprzedaży objęta umową z dnia 21 stycznia 2013 roku; świadczenie jest wymagalne,
- wniosek pochodzi od dłużnika;
- istnieje jedna z określonych w art. 467 k.c. okoliczności uzasadniających złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Sąd wskazał, że zgodnie z treścią art. 467 pkt 1 k.c. dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego jeśli skutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności nie wie, kto jest wierzycielem.

W ocenie Sądu zasadne były wątpliwości wnioskodawcy co do tego, kto jest jego wierzycielem. Z treści umów cesji nie wynika, jaka wierzytelność i w jakiej kwocie była przedmiotem cesji. Nie można jednoznacznie ustalić przedmiotu tych umów, skoro w ich § 3 nie ma wskazanego ani numeru faktur, ani wysokości przedmiotu cesji, ani daty umowy, z której wynika należność będąca przedmiotem cesji. Ponadto w treści § 5 umów znajduje się odwołanie do polecenia płatniczego z dnia 13 lutego 2013 roku – zatem dokumentu nieistniejącego w dacie sporządzania umów cesji. Zasadne było zatem podejrzenie, że umowy były sporządzone w celu obejścia zajęcia komorniczego. Mając na uwadze, że pisma doręczone wnioskodawcy w dniu 22 lutego 2013 roku zawierały zarówno powołanie na przepis art. 509 k.c., jak i określenie „polecenie płatnicze”, bez analizy dokumentu cesji nie było możliwe rozstrzygnięcie, czy wierzyciel poleca dłużnikowi spełnić należne mu świadczenie bezpośrednio do rąk osób trzecich, czy też zawiadamia o dokonanej cesji. W przypadku „polecenia płatniczego” – spełnienia świadczenia do rąk osoby trzeciej – nie następuje zmiana stron stosunku prawnego, wierzycielem nadal pozostaje polecający spełnienie świadczenia, zaś w przypadku cesji następuje zmiana stron. Również umowy doręczone dłużnikowi tych wątpliwości nie rozwiewały, skoro w treści § 5 umowy cedent zobowiązał się do dochodzenia zbytej przecież i nie należącej do niego wierzytelności.

W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie zachodziła wątpliwość co do osoby wierzyciela, której nie rozviały ani kolejne pisma wysłane przez uczestników do wnioskodawcy, ani oświadczenia składane w toku postępowania sądowego, które – co oczywiste w świetle dokonanych zajęć komorniczych i obawy nieuzyskania zaspokojenia – zgodnie wskazywały na wolę zawarcia umowy cesji. Zgodne, nie budzące wątpliwości co do treści i przedmiotu umowy cesji oświadczenia stron zostały złożone dopiero po dokonaniu zajęcia wierzytelności przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla miasta stołecznego W. – Dariusza Dynowskiego. Tym samym nie można uznać, że dłużnik mógł spełnić świadczenie na rzecz nowego wierzyciela; abstrahując od jego odpowiedzialności z art. 886 § 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c., byłaby to czynność zmierzająca do obejścia prawa (art. 885 k.p.c.).

Sąd wskazał, że w świetle powyższych okoliczności należało uznać wniosek o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego za zasadny. Wydanie przedmiotu świadczenia złożonego do depozytu może nastąpić po przedstawieniu prawomocnego orzeczenia sądu w przedmiocie zasądzenia świadczenia od wnioskodawcy lub prawomocnego orzeczenia sądu w przedmiocie ustalenia istnienia wierzytelności w stosunku do wnioskodawcy, przy czym krąg osób uprawnionych do odbioru depozytu nie można ograniczać wyłącznie do uczestników postępowania. Podstawą złożenia do depozytu było stwierdzenie, że wierzyciel nie jest znany, tym samym nie można zawęzić kręgu osób uprawnionych do odbioru depozytu, w tym tylko do uczestników postępowania. Wobec dokonanych zajęć i bliżej nieustalonej ilości wierzycieli, którzy również w przypadku zajęcia wierzytelności mogą rościć prawo do wymienionej wyżej wierzytelności, niezasadne było zarówno dalsze rozszerzanie kręgu uczestników postępowania, jak i ograniczanie kręgu uprawnionych do odbioru depozytu do uczestników niniejszego postępowania.

Od postanowienia z dnia 4 lipca 2013 roku apelację wniósł uczestnik – (...) Spółka Akcyjna w W., zaskarżając postanowienie w całości i wnosząc o:

„1/ jego zmianę i oddalenie wniosku wnioskodawcy Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w całości oraz zasądzenie od uczestników (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., Z. S., A. A., B. S. solidarnie na rzecz uczestnika (...) S.A. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa wg norm przepisanych (art. 520 § 2 k.p.c.) albo

2/ w przypadku nieuwzględnienia wniosku (...) SA, o którym mowa w pkt 1 – uchylenie postanowienia, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania”.

Uczestnik wniósł również o dopuszczenie nowych dowodów (dowodów z dokumentów) na poparcie nowych faktów, które zaistniały już po dacie wydania zaskarżonego postanowienia.

(...) Spółka Akcyjna w W. zarzuciła:

„1/ niewłaściwe zastosowanie art. 467 pkt 1 k.c. w świetle nowych faktów i dowodów, które pojawiły się po wydaniu zaskarżonego postanowienia tj. w świetle niewytoczenia przez uczestników: (...) sp. z o.o., Z. S., A. A., B. S. powództwa przeciwko uczestnikowi (...) S.A. o zwolnienie zajętej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m.st. W.wW.Dariusza Dynowskiego, wierzytelności spod egzekucji w trybie art. 841 k.p.c. i upływie terminu prekluzyjnego do jego wytoczenia; w świetle tych nowych okoliczności należy uznać, że uczestnicy (...) sp. z o.o., Z. S., A. A., B. S. nie kwestionują zajęcia wierzytelności i nie ma już wątpliwości, że Miejskie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w C. powinna spełnić świadczenie na rzecz Komornika Sądowego Dariusza Dynowskiego;

2/ nieuwzględnienie przepisu art. 841 k.p.c. w świetle nowych faktów i dowodów, w szczególności normy stanowiącej o miesięcznym terminie prekluzyjnym na wytoczenie powództwa interwencyjnego przez (...) sp. z o.o., Z. S., B. S., A. A. przeciwko (...) SA o zwolnienie przedmiotowych wierzytelności spod egzekucji” (k. 317-318v)

*

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 363-367).

W odpowiedzi na apelację uczestnik A. A. wniósł o oddalenie apelacji (k. 370-373).

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik (...) Spółki Akcyjnej w W. popierał apelację. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji (k. 432v).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja uczestnika jest zasadna w całym zakresie zaskarżenia, chociaż nie wszystkie zawarte w niej zarzuty i wnioski są trafne.

÷

Jeżeli chodzi o ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przedstawione na stronie 3 i 4 uzasadnienia postanowienia z dnia 4 lipca 2013 roku, to należy stwierdzić, że chociaż są one prawidłowe, to w przeważającej części nie mają jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Instytucję złożenia do depozytu sądowego należy rozpatrywać w dwóch płaszczyznach – materialnoprawnej i proceduralnej.

Z znaczeniu materialnoprawnym złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego stanowi zdarzenie prawne, którego skutkiem jest wygaśnięcie zobowiązania cywilnoprawnego. Chociaż złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie jest w sensie ścisłym spełnieniem świadczenia przez dłużnika, to jednak pod względem skutków prawnych zrównane jest ze spełnieniem świadczenia. Przepis art. 470 k.c. stanowi bowiem, że ważne złożenie do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia i zobowiązuje wierzyciela do zwrotu dłużnikowi kosztów złożenia.

Podstawy uzasadniające złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, prawa i obowiązki stron stosunku zobowiązaniowego, wynikające z faktu złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego oraz skutki prawne złożenia regulują przepisy art. 467 k.c. – art. 470 k.c., mające charakter przepisów ogólnych, oraz inne przepisy Kodeksu cywilnego i innych ustaw, mające charakter przepisów szczególnych.

Z znaczeniu proceduralnym złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest rodzajem postępowania sądowego, uregulowanego w przepisach art. 692 k.p.c. – art. 693¹⁰ k.p.c., w którym rozstrzygana jest kwestia formalnej możliwości złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Treść rozstrzygnięcia sądu w takiej sprawie wyraża się albo w udzieleniu przez sąd zezwolenia na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, albo w oddaleniu wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Rozpoznanie istoty sprawy w tego rodzaju postępowaniu sprowadza się natomiast do oceny, czy według przytoczonych we wniosku okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione (art. 693¹ k.p.c.).

Przepis art. 693¹ k.p.c. stanowi bowiem, że w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

Pomimo że postanowienie w przedmiocie wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest postanowieniem orzekającym co do istoty sprawy, od którego przysługuje w związku z tym apelacja, a nie zażalenie (art. 518 zd. 1 k.p.c.), to podstawą prawną wydania takiego postanowienia jest w pierwszej kolejności przepis zawarty w Kodeksie postępowania cywilnego, a mianowicie art. 693¹ k.p.c. Ten właśnie przepis wyznacza nie tylko zakres rozpoznania sprawy w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, ale stanowi podstawę prawną rozstrzygnięcia. Treść rozstrzygnięcia sądu w sprawie o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego uzależniona jest bowiem od tego, czy sąd uzna, że według przytoczonych przez wnioskodawcę okoliczności złożenie do depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione, czy też nie.

Złożenie do depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione wtedy, gdy wnioskodawca powołuje się na taką podstawę faktyczną złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego (przyczynę złożenia do depozytu), z którą przepis prawa łączy możliwość złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Złożenie do depozytu sądowego nie jest prawnie uzasadnione, gdy wnioskodawca powołuje się na taką podstawę faktyczną złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego (przyczynę złożenia do depozytu), z którą żaden przepis prawa nie łączy możliwości złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, ewentualnie, gdy chodzi o takie wypadki złożenia do depozytu, które nie wymagają uzyskania zezwolenia sądu.

W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd stosuje zatem przepis art. 693¹ k.p.c., zaś przepisy prawa materialnego, które określają wypadki, w jakich może nastąpić złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, mają jedynie zastosowanie pośrednie, to jest wyłącznie jako punkt odniesienia dla oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione, to jest czy wnioskodawca powołuje

się na taką podstawę faktyczną złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, z którą oznaczony przepis prawa wiąże możliwość takiego złożenia.

Należy także dodać, że postępowanie uregulowane w przepisach art. 692 k.p.c. – art. 693¹⁰ k.p.c. dotyczy jedynie wyrażenia zgody na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego w tych wypadkach, w których takie uprawnienie dłużnika lub obowiązek przewidują przepisy prawa materialnego. Postępowanie uregulowane w przepisach art. 692 k.p.c. – art. 693¹⁰ k.p.c. nie dotyczy natomiast tak zwanych depozytów prawa procesowego, to jest wypadków, w których konieczność złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego lub na rachunek depozytowy sądu wynika z przepisów proceduralnych, to jest przepisów regulujących tok postępowania egzekucyjnego lub innego postępowania prowadzonego na podstawie przepisów postępowania cywilnego lub innego.

÷

W rozpoznawanej sprawie nie ma znaczenia, czy okoliczności faktyczne przytoczone przez wnioskodawcę we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego były uzasadnione, czy też nie. Zgodnie z art. 693¹ k.p.c. sąd powinien ograniczyć się w zasadzie wyłącznie do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

Wnioskodawca przytoczył jako podstawę faktyczną wniosku okoliczności, które w świetle art. 467 pkt 1 i 3 mogłyby uzasadniać złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

W rozpoznawanej sprawie nastąpiły jednak okoliczności, które wykluczają możliwość złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

W dniu 22 kwietnia 2013 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla miasta stołecznego W. – Dariusz Dynowski w sprawach egzekucyjnych Km 1677/11, Km 1966/12 i Km 1965/12, prowadzonych na wniosek (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. dokonał zajęcia wierzytelności dłużnika należnej od Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Dalsze zajęcia tej samej wierzytelności dokonane zostały w maju i czerwcu 2013 roku w sprawach egzekucyjnych Km 131/09, Km 364/10, Km 1291/10, Km 1599/10, Km 1676/11 i Km 1678/11 (k. 208-241, 331-333).

Zajęcia objęły całą kwotę wierzytelności, której w rozpoznawanej sprawie dotyczy wniosek dłużnika o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Zajęcie wierzytelności przez organ egzekucyjny powoduje, że dłużnik zajętej wierzytelności nie może przekazać przedmiotu świadczenia na rzecz wierzyciela. Przepis art. 896 § 1 k.p.c. stanowi, że do egzekucji z wierzytelności komornik przystępuje przez jej zajęcie. W celu zajęcia komornik:

- 1) zawiadomi dłużnika, że nie wolno mu odbierać żadnego świadczenia ani rozporządzać zajęętą wierzytelnością i ustanowionym dla niej zabezpieczeniem;
- 2) wezwie dłużnika wierzytelności, aby należnego od niego świadczenia nie uiszczal dłużnikowi, lecz złożył je komornikowi lub do depozytu sądowego.

Depozyt sądowy, o którym mowa w art. 896 § 1 pkt 2 k.p.c., jest depozytem proceduralnym, będącym w istocie czynnością techniczną, polegającą wyłącznie na złożeniu świadczenia do depozytu sądowego, bez potrzeby, a nawet możliwości uzyskiwania zgody sądu na tę czynność. W każdym razie złożony do depozytu przedmiot pozostaje do wyłącznej dyspozycji komornika.

W ocenie Sądu Okręgowego zajęcie wierzytelności przez organ egzekucyjny w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym lub zabezpieczającym wyklucza możliwość spełnienia świadczenia przez dłużnika tej wierzytelności w inny sposób niż określony w art. 896 § 1 pkt 2 k.p.c.

Przyjęcie, że w omawianym wypadku dłużnik zajętej wierzytelności mógłby wystąpić z wnioskiem o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, z powołaniem się na występowanie którejkolwiek podstaw materialnoprawnych, prowadziło w każdym wypadku do usunięcia przedmiotu świadczenia spod egzekucji toczącej się przeciwko wierzycielowi zajętej wierzytelności.

Skoro w odniesieniu do depozytu materialnoprawnego, zgodnie z art. 470 k.c., ważne złożenie do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia i zobowiązuje wierzyciela do zwrotu dłużnikowi kosztów złożenia, to dłużnik zajętej wierzytelności nie może uzyskać zgody sądu, na dokonanie czynności, która pod względem skutków prawnych mogłaby być równoważna ze spełnieniem świadczenia, skoro nie wolno mu dokonać czynności polegającej na spełnieniu świadczenia.

÷

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przepisu art. 841 k.p.c. Powołany przepis stanowi podstawę prawną powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji. Przepis ten nie miał zastosowania w rozpoznawanej sprawie. Rozpoznawana sprawa jest sprawą o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, nie zaś sprawą o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy postanowił zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

a) oddalić wniosek o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego,

b) oddalić wniosek (...) Spółki Akcyjnej w W. o zasądzenie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., Z. S., A. A. i B. S. kosztów postępowania.

W związku ze zmianą zaskarżonego postanowienia w odniesieniu do rozstrzygnięcia o żądaniu wniosku należało orzec o kosztach postępowania za pierwszą instancję. Wprawdzie w postanowieniu uwzględniającym wniosek o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie orzeka o kosztach postępowania, jednak w razie oddalenia wniosku zachodzi już potrzeba orzekania o kosztach postępowania i to także wówczas, gdy oddalenie wniosku następuje przez sąd drugiej instancji.

Pomimo oddalenia wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego Sąd Okręgowy oddalił wniosek (...) Spółki Akcyjnej w W. o zasądzenie kosztów postępowania za pierwszą instancję. (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie tych kosztów jedynie od uczestników postępowania, to jest od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., Z. S., A. A. i B. S.. Tymczasem w postępowaniu przed Sądem instancji uczestnicy ci nie popierali stanowiska wnioskodawcy, a czterech z nich wręcz wniosło o oddalenie wniosku (k. 47, 51, 150, 152, 156, 174v, 175, 206, 271v).

Nie ma zatem podstaw do zasądzenia od tych uczestników kosztów postępowania za pierwszą instancję w oparciu o przepisy art. 520 § 2 lub 3 k.p.c. Uczestnicy Ci prezentowali w przedmiocie zasadności wniosku takie samo stanowisko jak (...) Spółka Akcyjna w W..

*

Sąd Okręgowy postanowił oddalić wniosek (...) Spółki Akcyjnej w W. o zasądzenie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., Z. S., A. A. i B. S. kosztów postępowania odwoławczego.

(...) Spółka Akcyjna w W. nie wносиła o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego od wnioskodawcy, lecz jedynie od pozostałych uczestników postępowania. Koszty postępowania apelacyjnego, w związku z uwzględnieniem apelacji w całości, mogły być zasądzone jedynie od wnioskodawcy, na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jednak apelujący o to nie wносił.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w postanowieniu.